

Kate DiCamillo (1964) je večino otroštva preživela na jugu Združenih držav, študirala pa je na Floridski univerzi. Piše za odrasle in mladino. Je ena izmed šestih ustvarjalcev, ki so kar dvakrat prejeli nagrado The John Newbery Medal, in sicer v letih 2004 in 2014 za knjigi *The Tale of Despereaux in Flora and Ulysses*. Za knjigo *Because of Winn-Dixie*, po kateri je bil leta 2005 posnet tudi istoimenski igrani celovečerni film, je leta 2000 prejela nagrado Josette Frank Award in leta 2003 Mark Twain Award. *Čudežno potovanje Edwarda Tulana* se je leta 2007 povzpelo na lestvico stotih najboljših otroških knjig po izboru učiteljev, ki jo pripravlja National Education Association ZDA. Sledilo je več pomembnih nagrad in nominacij, med njimi eno najprestižnejših priznanj za mladinsko literaturo v ZDA, Boston Globe-Horn Book Award za otroško leposlovje. V letih 2014 in 2015 je bila Kate DiCamillo nacionalna ambasadorica za mladinsko literaturo.

Kate DiCamillo

Čudežno potovanje Edwarda Tulana

Prvo poglavje

Nekoč je v hiši na Egiptovski ulici živel zajec, ki je bil skoraj ves iz porcelana. Imel je porcelanaste roke in noge, šapice in glavo, porcelanast trup in smrček. Na rokah in nogah je imel sklepe, sklopljene z žico, da je bilo njegove porcelanaste komolce in porcelanasta kolena moč upogibati in se je lahko čim bolj svobodno gibal.

Ušesa je imel iz pravega zajčjega krzna in pod krznom so bile močne žice, ki se jih je dalo ukriviti. Tako so se ušesa lahko postavila v poze, ki so kazale njegovo razpoloženje – gizdav, utrujen, navdan z malo-dušjem. Tudi njegov rep je bil iz pravega zajčjega krzna in bil je puhast in mehak in lepo oblikovan.

Zajcu je bilo ime Edward Tulane in bil je visok. Od konic ušes do podplatov je meril skoraj cel meter. Pomisleke je imel le glede svojih brkov. Bili so dolgi in elegantni (kot je bilo tudi edino pravilno), toda bili so negotovega izvora. Edward je bil povsem

prepričan, da brki niso zajčji. Komu so pripadali poprej – kateri odvrtni živali – pa je bilo vprašanje, v katero se Edward ni zmozel poglobljati predolgo. In zato se tudi ni. Neprijetnim mislim ni bil naklonjen, iz principa.

Edwardova gospodarica je bila desetletna, temnolasa deklica, ki ji je bilo ime Abilene Tulane, in Edwarda je cenila skoraj tako zelo, kot se je Edward sam. Potem ko se je vsako jutro, preden je odšla v šolo, oblekla, je oblekla tudi Edwarda.

Porcelanasti zajec je imel izredno garderobo, v kateri so bile ročno sešite svilene obleke, čevlji, izdelani iz najboljšega usnja, posebej za zajčje tačice, in širok izbor klobukov, premišljeno naluknjanih, da jih je bilo mogoče brez vsakršne težave povezniti prek Edwardovih velikih in tako povednih ušes. Vsak par izvrstno urezanih hlač je imel majhen žep za Edwardovo zlato žepno uro. Abilene mu je uro vsako jutro skrbno navila.

“Tako, Edward,” je rekla, ko je opravila. “Ko se bo veliki kazalec pomaknil na številko dvanajst, mali pa na številko tri, se bom vrnila k tebi domov.”

Edwarda je posadila na stol v obednici ter ga zasukala tako, da je bil obrnjen proti oknu in je lahko videl stezo, ki je vodila k vhodnim vratom Tulanovih. Abilene mu je uro previdno položila na levo nogo. Poljubila ga je na konice ušes, nato pa odšla in Edward je ves dan zrl na Egiptovsko ulico, poslušal tiktakanje svoje ure ter čakal.

Izmed vseh letnih časov je bila zajcu najbolj pri srcu zima, kajti takrat je sonce zašlo zgodaj in okna obednice so potemnela in Edward je v steklu ugledal lastni odsev. In kakšen odsev je to bil! Kakšna elegantna postava! Edward se nikdar ni mogel načuditi njeni izjemnosti.

Zvečer je zajec sedel za mizo v obednici, skupaj z drugimi člani družine Tulane: Abilene, njeno mamo in očetom ter Abilenino babico, ki ji je bilo ime Pellegrina. Res, Edwardova ušesa so komaj kukala izpod mize, in res, celotni obed je gledal naravnost v nič žarke, zaslepljujoče beline prta. A bil je tam, zajec, sedeč za jedilno mizo.

Abileninim staršem se je zdelo tako očarljivo, da je Edward zanj kot resnična oseba, tako očarljivo, ko je včasih prosila, ali bi lahko ponovili kakšen stavek ali zgodbo, češ da tega Edward ni dobro slišal.

“Papa,” se je oglasila Abilene, “bojim se, da je Edwardu ušlo, kar si povedal čisto nazadnje.”

Njen oče se je nagnil proti Edwardovim ušesom in porcelanastemu zajcu počasi ponovil, kar je pravkar rekel. Edward se je, iz vljudnosti do Abilene, pretvarjal, da posluša. A v resnici mu ni bilo kaj dosti mar za to, kaj imajo povedati ljudje. Poleg tega tudi ni kaj dosti cenil Abileninih

staršev, ki so se do njega vedli tako pokroviteljsko. Pravzaprav so bili do njega pokroviteljski prav vsi odrasli.

Le Abilenina babica je govorila z njim, kot je z njim govorila Abilene, kakor s sebi enakovrednim. Pellegrina je bila zelo stara. Imela je velik, zašiljen nos in blešččeče, črne oči, ki so se lesketale kakor temne zvezde. Pellegrina je bila tista, zaradi katere je Edward sploh obstajal. Ona je naročila, naj ga izdelajo, ona je naročila, naj izdelajo njegove svilene obleke in njegovo žepno uro, njegove gizdalinske klobuke, ušesa, ki jih je bilo moč kriviti, čevlje iz izbranega usnja in roke in noge s pregibi, vse to pri mojstrih obrti v svoji rodni Franciji. Pellegrina je bila tista, ki ga je podarila Abilene za njen sedmi rojstni dan.

In Pellegrina je vsak večer prišla pokrit Abilene, ki jo je čakala v svoji postelji, in Edwarda, ki jo je čakal v svoji.

“Nama boš povedala pravljico, Pellegrina?” je Abilene vsak večer vprašala babico.

“Ne nocoj, mlada dama,” jo je zavrnila Pellegrina.

“Kdaj pa?” ni odnehala Abilene. “Kmalu?”

“Kmalu,” je pritrdila Pellegrina. “Kmalu ti jo bom povedala.”

Nato je ugasnila luč in Edwarda in Abilene je zagrnila tema.

“Rada te imam, Edward,” je rekla Abilene vsak večer, potem ko je Pellegrina odšla. Te besede je izrekla, nato pa čakala, kot bi pričakovala, da se bo Edward nanje nekako odzval.

Edward ni rekel ničesar. Ničesar ni rekel, seveda, ker ni mogel govoriti. Ležal je v svoji mali postelji ob Abilenini veliki. Gledal je v strop in poslušal, kako diha, in vedel je, da bo kmalu zaspala. Ker so bile Edwardove oči naslikane in jih ni mogel zapreti, je bil vedno buden.

Včasih, kadar ga je Abilene v posteljo položila na bok namesto na hrbet, je lahko skozi razporek v zavesah zrl v temo noči. Če neba niso prekrivali oblaki, so z njega sijale zvezde in njihove drobne lučke so bile Edwardu nekako v uteho, čeprav ni razumel, zakaj. Zvezde je največkrat opazoval celo noč, vse dokler se tema ni končno umaknila jutranji zarji.

Drugo poglavje

Tako so minevali Edwardovi dnevi, en se je zlival v drugega. Zgodilo se ni nič izjemnega. Oh, sem ter tja je prišlo do kake male družinske drame. Nekoč, ko je bila Abilene v šoli, je sosedov progasti bokser, samec, ki so

ga kdove zakaj klicali Rosie, nepovabljen in brez poprejšnjega naznanila vstopil v hišo. Ob jedilni mizi je privzdignil zadnjo taco, da je beli prt zamazal z urinom. Nato se je prizibal k Edwardu in ga ovohal in še preden je Edward pomislil, kaj bi lahko temu sledilo, je bil že v Rosiejinem gobcu in Rosie ga je divje stresala sem in tja, renčala je in se slinila.

Na srečo je mimo obednice prišla Abilenina mama in bila priča Edwardovemu trpljenju.

“Spusti tisto!” je zavpila na Rosie.

Rosie, od presenečenja vsa krotka, je to tudi storila.

Edwardova svilena obleka je bila zamazana s slino in še nekaj dni po tistem ga je bolela glava, toda največ škode je utrpel njegov ponos. Abilenina mama ga je označila za ‘tisto’ in je bila bolj ogorčena nad urinom na svojem prtu kot nad ponižanjem, ki ga je Edward utrpel v pasjih čeljustih.

Podobno neprijeten incident se je pripetil tistega dne, ko je služabnica, novinka pod streho Tulanovih, želela s svojo marljivostjo nanje napraviti čim boljši vtis. Sredi jedilnice je zapazila Edwarda, ki je sedel na svojem stolu.

“Kaj pa tukaj počne tale zajček?” se je glasno vprašala.

Edward oznake zajček nikakor ni cenil. Zdela se mu je do skrajnosti ponižujoča.

Služabnica se je sklonila k njemu in se mu zazrla v oči.

“Mnja,” je rekla. Spet se je vzravkala. Roke je uprla ob boke. “Najbrž je s tabo tako kot z vsemi drugimi rečmi v hiši: treba te je očediti in s tebe obrisati prah.”

Tako je služabnica Edwarda Tulana posesala. Dolgi ušesi mu je vtaknila v cev sesalca, in to vse do glave. Stepla mu je oblačila in rep. Obraz mu je nasilno in natančno obrisala z vlažno krpo. In ko je bila tako goreče odločena, da ga očisti, mu je zlato žepno uro preprosto posesala iz naročja. Uro je v čeljusti sesalnika potegnilo z vznemirjajočim klenk, ki pa ga je služabnica enostavno preslišala.

Ko je opravila svoje, je stol pristavila nazaj k mizi, in ker ni bila prepričana, kam Edward sodi, ga je nazadnje potlačila med punčke na polici v Abilenini spalnici.

“Tako je prav,” je rekla služabnica. “Pa sva opravila.”

Edwarda je na polici pustila v nadvse neudobni in čudaški pozi – s smrčkom se je dejansko dotikal kolena. In tu je čakal, punčke so ščebetale in se mu hihitale kakor jata trčenih in neprijaznih ptic, dokler se Abilene ni vrnila iz šole, ga pogrešila ter je vpijoč njegovo ime pritekla v sobo.

“Edward!” je klicala. “Edward!”

Seveda ji z ničimer ni mogel pokazati, kje je, z ničimer se ni mogel odzvati njenim klicem. Lahko je le sedel in čakal.

Ko ga je našla, ga je stisnila tesno k sebi, tako tesno, da je začutil, kako ji bije srce, ki bi se ji od obupa skoraj pognalo iz prsi.

“Edward,” je rekla, “o, Edward. Tako te imam rada. Nikoli več se ne smeva ločiti.”

Tudi zajca je obhajalo močno čustvo. A ni šlo za ljubezen. Šlo je za nejevoljo nad tem, da je moral prestati toliko grobosti, da je služabnica z njim ravnala tako brezčutno, kot bi bil brezdušen predmet – jušnik, na primer, ali pladenj. Pri celotni zadevi mu je bilo v zadoščenje lahko edino to, da so služabnico nemudoma odpustili.

Edwardovo žepno uro so našli šele precej pozneje, globoko v črevesju sesalnika, bila je nekoliko opraskana, a še vedno je delovala; vrnil mu jo je Abilenin oče, ki mu jo je predal z izumetničenim priklonom.

“Sir Edward,” je dejal, “če me spomin ne vara, je ta časomer vaša last?”

Afera Rosie in incident s sesalnikom sta bili največji drami Edwardovega življenja vse do Abileninega enajstega rojstnega dne, ko so zvečer za jedilno mizo postregli s torto, ko so omenili ladjo.

Tretje poglavje

“Imenuje se *Queen Mary*,” je povedal Abilenin oče, “in ti, mama in jaz bomo na njej odpluli vse do Londona.”

“Kaj pa Pellegrina?” je vprašala Abilene.

“Jaz ne bom šla v London,” je odkimala Pellegrina. “Ostala bom tu.”

Edward seveda ni poslušal pogovora. Kar so imeli povedati za mizo, se mu je od nekdanj zdelo sila dolgočasno; pravzaprav se je pogovor vedno potrudil preslišati. A takrat je Abilene napravila nekaj nenavadnega, nekaj, kar ga je prisililo, da je postal pozoren. Ko so še naprej govorili o ladji, je Abilene segla po njem, ga potegnila z njegovega stola in si ga posadila v naročje.

“Kaj pa Edward?” je vprašala z visokim, negotovim glasom.

“Kako to misliš, ljubica?” se je odzvala njena mama.

“Bo z nami odplul tudi on?”

“No, seveda, če si tega res želiš. Čeprav za takšne reči, kot so porcelanasti zajci, postajaš že nekoliko prevelika.”

“Nesmisel,” jo je veselo zavrnil Abilenin oče. “Kdo pa bo branil Abilene, če ob njej ne bo Edwarda?”

Iz Abileninega naročja se je Edward lahko razgledal po mizi, kot se s svojega stola ni mogel nikoli. Videl je lesket natančno razporejenih kozarcev, krožnikov in pribora. Videl je Abilenine starše, ki so se pokroviteljsko muzali. In takrat se je njegov pogled staknil s Pellegrininim.

Vanj je zrla kakor sokol, ki lenobno lebdi v zraku in pod sabo opazuje miš. Morda so brki okoli Edwardovega smrčka in zajčji kožuh njegovih ušes ter repa ohranili zbledel spomin na čas, ko so bili plen, kajti Edward je ves vzdrgetal.

“Da,” je dejala Pellegrina, ne da bi pogled odmaknila z Edwarda, “le kdo bo pazil na Abilene, če zajec ne bo šel z njo?”

Tistega večera, ko je Abilene kot po navadi prosila za pravljico, je Pellegrina dejala: “Nocoj, mlada dama, ti jo bom povedala.”

Abilene se je vzravnala.

“Mislim, da bi moral Edward sesti k meni,” je rekla, “da bo pravljico slišal tudi on.”

“Mislim, da bi bilo tako najbolje,” je prikimala Pellegrina. “Da, mislim, da zajec mora slišati to pravljico.”

Abilene je segla po Edwardu, ga posadila k sebi v posteljo in ju oba lepo pokrila. Nato je Pellegrini rekla: “Zdaj sva nared.”

“Tako,” je pokimala Pellegrina. Pokašljala je. “Tako, tako. Pravljica se začne s princeso.”

“Je bila lepa?” je vprašala Abilene.

“Bila je zelo lepa.”

“Kako zelo?”

“Tiho poslušaj,” je dejala Pellegrina, “pa boš izvedela.”

Četrto poglavje

“Nekoč, davno tega, je živela princesa, ki je bila zelo lepa. Njena lepota je sijala žarko kakor zvezde v noči brez meseca. Pa je to, da je bila lepa, sploh kaj štelo? Nič. Prav nič.”

“Zakaj ne?”

“Zato,” je pojasnila Pellegrina, “ker princesa ni ljubila nikogar in ji je bilo vseeno za ljubezen, čeprav je bilo mnogo tistih, ki so ljubili njo.”

Ob tem je Pellegrina premolknila in se zazrla naravnost v Edwarda. Zazrla se mu je globoko v naslikane oči in Edward je znova ves vzdrgetal.

“Tako,” je rekla Pellegrina, ki je še vedno zrla v Edwarda.

“Kaj se je zgodilo s princeso?” je vprašala Abilene.

“Tako, tako,” je rekla Pellegrina in se zasukala nazaj k Abilene. “Kralj, njen oče, se je odločil, da se mora poročiti. Kmalu zatem je iz sosednjega kraljestva prispel kraljevič, in takoj ko je zagledal princeso, se je zaljubil vanjo. Podaril ji je prstan iz čistega zlata. Nataknil ji ga je na prst. In izrekel besedi: ‘Ljubim te.’ Pa veš, kako se je na to odzvala princesa?”

Abilene je odkimala.

“Prstan je pogoltnila. Snela si ga je s prsta in ga pogoltnila. Rekla je: ‘To si mislim o ljubezni.’ In stekla stran od princa. Stekla je iz gradu in globoko v gozd. Tako, tako.”

“In potem?” je vprašala Abilene. “Kaj se je zgodilo potem?”

“Princesa se je izgubila. Več dni je tavalala po gozdu. Končno je prispela do majhne kočice. Potrkala je na vrata. Rekla je: ‘Spustite me naprej; zebe me.’

V koči je bilo vse tiho.

Spet je potrkala. Rekla je: ‘Spustite me naprej; lačna sem.’

Takrat se je iz kočice razlegel strašen glas. Dejal je: ‘Vstopi, če moraš.’

Lepa princesa je vstopila in za mizo je zagledala čarovnico, ki je preštevvala zlatnike.

‘Tri tisoč šeststo dvaindvajset,’ je rekla čarovnica.

‘Izgubila sem se,’ je povedala lepa princesa.

‘Pa?’ je odvrnila čarovnica. ‘Tri tisoč šeststo triindvajset.’

‘Lačna sem,’ je povedala princesa.

‘To se mene ne tiče,’ jo je zavrnila čarovnica. ‘Tri tisoč šeststo štiriindvajset.’

‘Ampak lepa princesa sem,’ je rekla princesa.

‘Tri tisoč šeststo petindvajset,’ je rekla čarovnica.

‘Moj oče,’ je princesa povzdignila glas, ‘je mogočen kralj. Morate mi pomagati. Če mi ne boste, si sploh ne morete predstavljati, kako hude bodo posledice.’

‘Posledice?’ je ponovila čarovnica. ‘Drzneš si groziti s posledicami? Meni? Tudi prav. Torej se bova pomenili o posledicah: povej mi ime tistega, ki ga ljubiš.’

‘Ki ga ljubim?!’ je vzkliknila princesa. Z nogo je udarila ob tla. ‘Zakaj vsi kar naprej in vedno govorite o ljubezni?’

‘Koga ljubiš?’ ni odnehala čarovnica. ‘Povedati mi moraš njegovo ime.’

‘Nikogar ne ljubim,’ je ponosno odvrnila princesa.

‘Razočarala si me,’ je dejala čarovnica. Dvignila je dlan in izrekla eno samo besedo: ‘Leglolazi.’

In lepa princesa se je spremenila v svinjo.

‘Kaj si mi storila?’ je zacvilila princesa.

‘Bi se še pogovarjala o posledicah?’ se ji je posmehnila čarovnica in preštevala naprej svoje zlatnike. ‘Tri tisoč šeststo šestindvajset,’ je rekla, ko je princesa v telesu svinje pobegnila iz kočice in se pognala nazaj v gozd.

V gozdu so bili tudi kraljevi možje. In kaj so iskali? Lepo princeso. Ko so tako naleteli na grdo svinjo, so jo nemudoma ustrelili. Pok!’

‘Ne,’ je dahnila Abilene.

‘Da,’ je odvrnila Pellegrina. ‘Možje so svinjo odnesli v grad in kuharica ji je razparala trebuh in v njem je našla prstan iz čistega zlata. Tistega večera je bilo v gradu veliko lačnih ljudi in vsi so pričakovali, da jih bodo nahranili. Zato si je kuharica nataknila prstan na prst in razkosala svinjo do konca. Ko je kuharica opravljala svoje delo, se ji je tako na roki ves čas lesketal prstan, ki ga je pogoltnila lepa princesa. Konec.’

‘Konec?’ je ogorčeno ponovila Abilene.

‘Da,’ je pritrdila Pellegrina, ‘konec.’

‘Ampak to ni mogoče.’

‘Zakaj ni mogoče?’

‘Ker se je pravljica končala tako na hitro. Ker nihče ni živel srečno do konca svojih dni, zato.’

‘Ah, tako, tako,’ je pokimala Pellegrina. Za trenutek je premolknila. ‘Povej mi: kako bi se pravljica lahko končala srečno, če v princesi ni bilo niti trohice ljubezni? No, tako. Vidiš. In pozno je. In ti se moraš naspati.’

Pellegrina je Abilene vzela Edwarda. Položila ga je v njegovo posteljo in ga pokrila vse do brkov. Sklonila se je tik k njemu. In zašepetala: ‘Razočaral si me.’

Ko je stara gospa odšla, je Edward obležal v postelji in se zazrl v strop. Pravljica, si je rekel, je bila en sam nesmisel. A po drugi strani je takšna večina pravljič. Pomislil je na princeso in na to, kako se je spremenila v svinjo. Kako odurno! Kako groteskno! Kakšna strašna usoda jo je doletela!

‘Edward,’ je rekla Abilene, ‘rada te imam. Povsem nepomembno je, koliko sem stara in koliko bom stara, vedno te bom imela rada.’

Ja, no, je rekel Edward sam pri sebi.

Še naprej je zrl v strop. Bil je pretresen, a ni vedel, zakaj. Želel si je, da bi ga Pellegrina položila v posteljo na bok, da bi lahko opazoval zvezde.

Takrat se je spomnil Pellegrininega opisa lepe princese. Njena lepota je sijala žarko kakor zvezde v noči brez meseca. Te besede so mu bile iz neznanega razloga v uteho in sam pri sebi jih je ponavljal – žarko kakor zvezde v noči brez meseca, žarko kakor zvezde v noči brez meseca – znova in znova, vse do prve svetlobe jutranje zarje.

Peto poglavje

Koliko opravkov so imeli vsi v hiši na Egiptovski ulici, preden se je družina Tulane odpravila na potovanje v Anglijo! Edward je imel svoj potovalni zaboj in Abilene je vanj zložila njegove najboljše obleke, nekatere izmed njegovih najelegantnejših klobukov, tri pare čevljev, vse to, da bi v Londonu požel občudovanje. Preden je vsak kos oblačila spravila v zaboj, mu ga je pokazala.

“Se ti ta srajca zdi primerna za k tej obleki?” ga je vprašala.

Ali pa: “Bi rad vzela s sabo tudi črni polcilinder? V njem si tako čeden, ga spraviva v zaboj?”

Potem, končno, nekega sončnega sobotnega dopoldneva v maju, so bili Edward in Abilene in gospod in gospa Tulane na krovu ladje. Stali so ob ograji. Pellegrina je stala na pomolu. Na glavi je imela star klobuček, obdan z rožami. Zrla je naravnost v Edwarda. Njene temne oči so se lesketale.

“Nasvidenje!” je Abilene zavpila babici. “Rada te imam!”

Ladja se je odmaknila od pomola. Pellegrina je pomahala Abilene.

“Nasvidenje, mlada dama!” je zaklicala. “Nasvidenje!”

Edward je na ušesih začutil nekaj mokrega. Domneval je, da gre za Abilenine solze. Želel si je, da ga ne bi tako močno stiskala k sebi. Če se te tako divje oklenejo, ti vendar povsem pomečkajo obleko. Končno so vsi ljudje na kopnem, vključno z Pellegrino, izginili v daljavi. Edwardu je kar odleglo, ko za njo ni bilo več niti sledu.

Kot je bilo pričakovati, je Edward Tulane na ladji vzbujal veliko pozornosti.

“Kako edinstven zajec,” je dejala ostarela gospa, ki se ji je okoli vratu pela trojna ogrlica biserov. Sklonila se je, da bi si ga podrobneje ogledala.

“Hvala,” je rekla Abilene.

Oči vseh deklic na krovu je ob pogledu na Edwarda napolnilo hrepenenje. Abilene so prosile, ali bi ga lahko malo popestovale.

“Ne,” jih je zavrnila. “Bojim se, da Edward ni tiste vrste zajec, ki bi mu bilo všeč, da se ga dotikajo neznanci.”

Dvema fantoma, bratoma Martinu in Amosu, se je Edward zdel še posebej zanimiv.

“A kaj dela?” je Martin vprašal drugega dne plovbe. Pokazal je na Edwarda, ki je sedel na ležalniku, tako da so bile njegove dolge noge udobno zleknjene.

“Ne,” je odgovorila Abilene.

“A se ga kje navije?” je vprašal Amos.

“Ne,” je odvrnila Abilene. “Ne navije se ga.”

“Zakaj ga potem sploh imaš?” je rekel Martin.

“Zato, ker je Edward,” je rekla Abilene.

“To pa ni kaj prida razlog,” je menil Amos.

“Res ni,” se je strinjal Martin. In potem, po temeljitem premisleku, je dodal: “Jaz že ne bi nobenemu pustil, da bi me takole oblačil.”

“Jaz tudi ne,” je rekel Amos.

“A ga sploh lahko slečeš?” je vprašal Martin.

“Seveda ga lahko,” je rekla Abilene. “Številna oblačila ima. Celo pižame. In vsa so svilena.”

Edward se, kot običajno, ni menil za pogovor. Z morja je vel veter in srebrni šal, ki ga je imel ovitega okoli vratu, je plapolal za njim. Na glavi je imel čeden slamnik. Zajec je menil, da je nedvomno videti nadvse eleganten.

Tako ga je popolnoma presenetilo, ko ga je nekdo pograbil in z njega strgal najprej šal, nato pa še jopič in hlače. Slišal je, kako je njegova žepna ura padla na tla, potem, obrnjen na glavo, pa je opazoval, kako se je ura veselo odkotalila proti Abileninim nogam.

“Glej to,” je rekel Martin. “Še spodnjice ima.” Edwarda je dvignil višje, da bi si ga Amos lahko ogledal.

“Sleci ga do konca!” je vzkliknil Amos.

“NE!” je zavpila Abilene.

Martin je potegnil z Edwarda tudi spodnje perilo.

Edward je bil zdaj še kako pozoren na dogajanje okoli sebe. Tako ga še nikdar niso ponižali. Bil je povsem gol, le na glavi je imel klobuk in drugi potniki so to videli; radovedno so se ozrli k njemu, ob pogledu nanj pa jim je postalo nerodno.

“Vrni mi ga!” je zavpila Abilene. “Moj je!”

“Ne!” je Amos zaklical Martinu. “Vrzi ga meni!” Plosknil je in nato razprl roke. “Vrzi ga!” je rekel.

“Prosim, ne!” je kriknila Abilene. “Ne meči ga! Iz porcelana je! Poškodoval se bo!”

Martin ga je zalučal.

In Edward je gol poletel po zraku. Zajec je še pred trenutkom mislil, da se mu kaj hujšega ne more zgoditi, saj so ga vendar do golega slekli vpricho cele ladje neznancev. Toda motil se je. Mnogo huje je bilo, če si poletel po zraku, še vedno slečen, iz lepljivih dlani enega krohotajočega se fanta v roke drugega.

Amos ga je ujel in ga dvignil nad glavo, zmagoslavno razkazal svoj plen.

“Vrzi ga nazaj!” je zaklical Martin.

Amos je že zamahnil z roko, a tik preden je Edwarda spustil, se je Abilene pognala v fanta in mu z glavo treščila v trebuh, da je met povsem spremenil smer.

Edward tako ni poletel nazaj proti Martinovim umazanim dlanem.

Edward je namesto tega poletel z ladje.

Prevedel Jakob J. Kenda

Čudežno potovanje Edwarda Tulana Kate DiCamillo bo v začetku leta 2018 izšlo pri KUD Sodobnost International.